

**Verzameling
Verhalen 11**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het elfde verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

Hoera, het is lente.

Hoe een mislukt afspraakje toch een vervolg kreeg.

Hulp op afstand.

Thema van dit Rinkerverhaal is: Robot verhaal. Op dit thema is dit fictief verhaal tot stand gekomen.

Er wordt een computer gebouwd.

In de aanval.

Als je aangevallen wordt, mag jij jezelf verdedigen. Hoe creatief je hierbij mag zijn, lees je in dit fictief verhaal.

Kaarten.

Wil je weten welke spellen ik speel of gespeeld heb, lees dan dit verhaal.

Kerstverhaal in juli.

Het is drie jaar nadat het kerstverhaal zich afgespeeld heeft en hier lees je wat de hoofdrolspelers dan in juli doen.

Hoera, het is lente.

Jeroen Akkerman had er zin in. Ruim op tijd voor een eerste afspraakje, zat hij al op het terras van Restaurant De Liefde in zijn geliefde Doesburg. Genietend van zijn kop koffie voor hem, overdenkt hij nog even het afgelopen jaar. Twee blauwtjes gelopen in de liefde en dat heeft wel zijn impact gehad. Het duurde even voordat hij zover weer was en zich in durfde te schrijven bij een datingsite. De eerste warme dagen van dit jaar hadden hem een zonnige blik gegeven om een nieuwe start te maken. Een profiel was dan ook snel aangemaakt.

Na twee dagen had ene Saskia de Boer zich gemeld. Qua opleiding hebben ze dezelfde richting gekozen, namelijk de studie om weg- en waterbouwkundig ingenieur te worden. Verder houdt ook zij van fietsen en van de natuur genieten in al haar facetten. Haar moeder komt van oorsprong uit Friesland. Vandaar dat ze ook voorstelde om te proberen om hier naar kievitseieren te zoeken.

Jeroen kijkt op zijn horloge. Het is inmiddels al half zes. Links en rechts kijkend ziet hij nog niemand aan komen. Nog maar een kop koffie dan...

Na drie koppen koffie neemt Jeroen maar zijn eerste biertje. Nu het zes uur is, zal ze wel niet meer komen. Heerlijk genietend op het terras van de al ondergaande zon, de uitlopende bloemen, struiken en bomen. Wat wil een mens nog meer.

De rust wordt ruw verstoord. Een bellende fietsster komt er aan gesjeesd en roept tijdens het remmen en afstappen naar de ober om een watertje, voordat deze net weer naar binnen gaat. Dan neemt ze plaats aan een van de tafeltjes en fatsoeneert haar haren, nadat ze de fietshelm heeft afgezet. Ze is al aardig bruin bij gekleurd na een paar dagen mooi weer. Als de ober haar watertje heeft gebracht, krijgt de jonge vrouw het besef dat ze niet alleen op het terras zit. Ze knikt hem goedendag en heft haar glas, maar blijft dan naar hem kijken.

“Jeroen Akkerman?” vraagt ze een moment later.

“Ja en jij bent zeker Saskia de Boer.” Iets van spot klinkt er door zijn stem heen.

“Helemaal goed. Maar wat ben jij laat.”

“Laat? Als de afspraak vijf uur is, dan ben ik er ook.”

“Ik was hier vanmorgen om vijf uur hier al, maar geen Jeroen te bekennen. Kievitseieren zoek je ‘s morgens.

Dan gaan ze op jacht naar eten, maar houden ook hun nest in de gaten. Als jij dan lekker in je bed blijft liggen, dan wacht ik niet langer dan een half uurtje.”

“Je weet er duidelijk meer van als ik. Maar als je het nog wilt, kunnen we alsnog opnieuw beginnen. Ik denk niet dat het alleen maar bij vandaag blijft met die kievieten. Blijven we hier om een nieuwe start te maken en hier gezamenlijk even iets te eten. Deal?”

Jeroen steekt zijn hand naar haar uit. Als ze hem de hand drukt, weten ze dat de prille lente voor hen is begonnen.

Hulp op afstand.

Tringg, tringg... mijn telefoon gaat een paar keer over, voordat ik mijn handsfree in handen heb en op de groene startknop druk.

“Goede morgen mijnheer, spreek ik met meneer Wichink. Schrijver van het verhaal ‘die oude goede tijd’? Dit nadat ik mij alleen maar met mijn voornaam meldt bij een anonieme beller. Kan het alleen maar bevestigen nu en doe dit.

“Nou mijnheer, dan kan ik u feliciteren met de hoofdprijs. U mag in twee weken tijd een robot ontwikkelen, die uitgevoerd wordt door studenten van een Universiteit naar keuze. Voor hen zal dit dienen als afstudeerproject voor hun examen. Uit elke provincie is een iemand voor dit landelijke project uitgekozen en bij toeval kwamen we op Web Tales terecht en werd u geselecteerd voor dit project. Durft u de uitdaging aan?”

“Ga de uitdaging aan met behulp van de Universiteit Twente, want wil het dan wel in de provincie zelf houden.”

“Prima, fijn om te horen. Gegevens komen uw kant op, als u ons even het mailadres door wilt geven. Dank voor uw medewerking.”

Heb ondertussen nu de mail ontvangen met instructies en adressen, telefoonnummers van personen die ik bij dit project kan gaan benaderen. Heb nu A gezegd, maar moet nu ook nog B zeggen. Verschillende gedachtesgangen gaan er door mijn brein. Kies ik voor een robot thuis of wordt het een maatschappelijk project. Neig meer naar het laatste, omdat vrijwilligers steeds moeilijker een probleem lijkt te worden. Wordt zelf ook steeds ouder, dus kijk ik naar de toekomst. Mijn keuze is gevallen op de zorg.

Even terug in de tijd. Wat was de eerste computer een heel gevaarte. Nu kunnen we niet meer zonder. Een heel verschil met vroeger en nu. Daar denk ik aan, als de administratieve rompslomp die de verplegende verzorgers nu moeten schrijven en bijhouden over elke patiënt. Daarom wil ik een centrale computer bouwen voor een ziekenhuis in de regio. Waar alle verplegende verzorgers een tablet bij zich hebben. Via een app alleen maar een bednummer in hoeven te voeren, dan alle gegevens gelijk van de patiënt bij de hand hebben. Eventueel via rollende menu in alfabetische volgorde medicatie kunnen zoeken en aanvinken en vastleggen, zodat die via luchtkokers zo snel mogelijk geregistreerd

door gestuurd worden aan bed. Zo heeft de verzorgende handen vrij voor de persoonlijke verzorging en een bemoedigend praatje met de patiënt. Registratie van controle, zoals bloeddruk, zuurstofmeting, medicatie worden nu direct centraal verzameld en verwerkt na een druk op de toets van de app of medische apparaten aan bed.

Met deze opdracht zet ik nu vele studenten uit meerdere richtingen van de Universiteit in Twente aan het werk. Hopelijk slagen zij allen voor hun examen. Hoop zo wel een steentje te hebben bijgedragen in de maatschappij en dat dit een landelijk vervolg mag krijgen. Zo wordt de zorg een beetje ontzorgd en toch toegankelijk voor toekomstige vrijwilligers. Die blijven nu eenmaal nodig.

In de aanval.

Au... gestoken door een wesp.

Au... gebeten door een daas.

Au... geprikt door een mug

Nou... gekriebel van een irritante vlieg, die steeds maar weer terug blijft komen.

Ik ben het zat om steeds lastig gevallen te worden, terwijl ik zelf geen vlieg kwaad doe. Google even op internet naar de beste mogelijkheden. Wil niet gelijk naar chemicaliën grijpen.

Een elektrisch apparaat om ze te grillen op een spiraal lijkt me wel wat, maar daarvoor moet ik eerst naar een winkel in een naastgelegen dorp tien kilometer verderop. Via internet bestellen kan ook, maar dat duurt ook een paar dagen. Dat is te lang.

Dan weet ik iets te vinden om zelf te maken. De bovenste gedeelte van een petfles afknippen en dan omgekeerd terug plaatsen in het restant van de fles. Zodat er een trechter ontstaat. Met wat zoetigheid op de bodem in een laagje water moet het werken.

Het werkt. De eerste vliegen en wespen verdrinken vermoeid na hun pogingen om de fles weer te verlaten, nadat ze gesnoept hebben van de heerlijke zoetheid. Nu kan je mij al killer zien, maar het is puur zelfverdediging. Ik heb tenslotte er ook niet om gevraagd om gestoken, gebeten of geprikt te worden. Vergeet niet de daarbij horende zalfjes en crèmepjes die gekocht moeten worden, om zo de pijn en roodheid te verzachten en de bulten te verminderen. De farmaceutische industrie vaart er maar wel bij.

Ik geeft toch ook niet de zwaluw of andere insecteneters de schuld dat zij dit gespuis niet hebben opgepakt of opgegeten. Nou dan. Daarom zie ik het puur als noodweer en zelfverdediging.

Kaarten.

Jokeren, Amerikaans jokeren, pesten, schoppenjagen, klaverjassen, éénentwintigen, éénendertigen, chinezen, enz. Vele kaartspellen heb ik al gespeeld vroeger en nu nog steeds. De een speel je vaker dan een ander.

Vroeger in ons gezin van zes kinderen, was er altijd wel twee tegenstanders te vinden of meer. Dus werd er veel gekaart.

We hadden een pot met koperen centen, die dan werd gebruikt voor het inzetten tijdens het spel. Wie aan het einde van het spel de meeste centen bezat, had gewonnen. Daarna gingen de centen weer terug in de pot voor een volgende ronde. Het ging ons om het spel en niet om de knikkers zogezegd.

De computer deed op gegeven moment zijn intrede.

Met Windows 3.11 kwam ik in contact met Patience, een kaartspel die me wel een beetje aan jokeren deed denken. Diverse keren heb ik dit spel gespeeld.

Meerdere computers later speel ik nog steeds kaartspelletjes op de pc. Online zijn er vele spellen te vinden, maar ook Windows heeft nog altijd zijn eigen spellen.

Heerlijk vind ik het altijd om na inspanning, administratie doen, verhalen schrijven of wat dan ook,

even te ontspannen met een kaartspel. Even helemaal je hoofd leeg maken voor het slapen gaan.

Kan je wel vertellen dat ik nog nooit heb geweten, hoeveel verschillende soorten patience er bestaan. Ben er zelf al vele tientallen tegen gekomen in al die jaren. Op moment speel ik de Japanse versie. Ingewikkeld is het niet, maar je wel jouw koppie er goed bij houden. Het wordt om die manier dan ook een vorm van denksport. Je traint je geheugen met nadenken en actief te houden. Net als bij puzzelen.

Er zijn mensen die met kaarten hun geld verdienen, zoals met pokeren. Dat heeft mij nog nooit zo getrokken. Spelen voor de fun, daar is het mij altijd om te doen geweest. Mee doen is belangrijker dan winnen. In goed gezelschap een lekker potje kaarten.

Als we bijvoorbeeld een potje duizenden spelen en er dan een persoon is die alleen maar voor mij wil zitten, omdat hij bang is dat ik de stapel weggooikaarten wel eens oppak, dan lach ik daar alleen maar om. Heb in de loop der jaren mijn truckjes wel geleerd, maar breng die ook over. Iedereen moet weten dat het maar een spelletje is. Samen lachen en genieten het belangrijkste is in het leven.

Kerstverhaal in juli.

We schrijven het jaar 3 na de geboorte van Christus. Het was warm die dag. Jozef, Maria en het kindeke Jezus waren met ezel en wagen op weg naar het strand.

Jozef die toch bouwvakvakantie genomen had, genoot van het ritje, omdat hij zover hij wist niks vergeten was. Op de wagen lagen zijn boot en hengel, de dierenhuiden en de picknickmand die ingepakt was door Maria.

Weer over een heuvel gereden zag hij een glinstering in de verte, riep Maria en het kindeke Jezus om te komen kijken. Ze hadden de eindbestemming bijna bereikt na twee uurtjes rijden. Met z'n drieën zongen dan ook het volgende lied: "We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet helemaal".

Daar op de plek aangekomen, wordt de ezel ontkoppeld van de wagen. Dan vastgebonden met een touw aan een palmboom waar hij enigszins in de schaduw kan staan. Jozef laad de wagen af. Met de twee huiden die hij meegebracht heeft, maakt hij een soort tent om ook zelf wat in de schaduw te kunnen zitten. Het is 30 graden Celsius die dag.

Kindeke Jezus ligt heerlijk te spartelen in het water. Verdrinken kan hij niet, want in de dode zee blijf je gewoon drijven door het vele zout, wat in het water zit.

Jozef roeide na uitgerust te zijn van het tochtje, de zee op om te vissen. De vissen willen niet erg bijten. Of hij nou de lijn langer of korter maakt, het maakt niks uit. Hij ving uiteindelijk 3 zoute haringen na 2 uur vissen. Teruggekomen op het strand, ging hij na het opruimen van zijn boot en visspullen, nog even met het kindeke dadels schieten. Deze overgewaarde volkssport (tegenwoordig het klootschieten) wordt voornamelijk in Twente nog steeds beoefend.

Na 4 broodjes gezond (want een cafetaria hadden ze toen nog niet) en 2 glazen geitenmelk gingen Jozef en het kindeke een uurtje rusten. Dat uurtje gebruikte Maria om wat hout te sprokkelen voor het kampvuur. Jozef bouwde na het middagdutje een brandstapel voor die avond. Onderin de brandstapel gooide hij een paar aardappelen om te poffen. Boven op de brandstapel had hij een spie gemaakt (want hij was tenslotte timmerman) voor het meegebrachte kamelenvlees, wat al in stukken was verdeeld.

Langzaam begint het te schemeren en genieten ze alle drie van de zonsondergang. Terwijl Jozef bezig gaat om de brandstapel aan te steken, legde Maria het kindeke in een kribbe en wikkelde hem in doeken. Maria drinkt nog een beker geitenmelk en Jozef neemt een slok uit een meegebrachte kruik met daarin een eigen gebrouwen mengsel, dat later bier zal worden genoemd.

Opeens horen ze het geluid van mensen en blatende schapen. Het zijn oude bekenden van Jozef en Maria. De herders zijn op doorreis, maar besluiten (omdat het toch al donker is geworden) om die nacht bij Jozef en Maria door te brengen. Ze slachten een paar lammetjes en maken er samen een gezellige barbecueavond van. Het lijkt wel kerstavond in juli, zo met het kampvuur en stralende sterren.

De volgende dag graven ze een diep gat om alle afval in te werpen (vuilniswagens reden er toen nog niet).

Jozef, Maria en het kindeke Jezus namen nu afscheid van de herders, omdat ze ieders een andere kant uit moesten. Ze zwaaiden de herders na tot ze niet meer te zien waren.

Alles wordt op de wagen gepakt en de terugreis wordt aanvaard. Ze zijn wel blij, dat ze na al die jaren op vakantie zijn geweest en praten thuis nog vaak na over “die kerstavond in juli”.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.
Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.